

De Standaard

‘Fratssen’: elke aangewaaide figuur in dit rariteitenkabinet werkt op de lachspieren

We zijn nog maar net bekomen van kerst, of Ballet Dommage aka de familie Fratssen schotelt ons alweer het volgende disfunctionele familiefeest voor. Gelukkig met een stevige portie absurde humor en heerlijke typetjes.

Charlotte De Somviele - 13/02/2024

Ballet Dommage/Bronks Fratssen ★★☆☆☆

Wat een heerlijk disfunctioneel familiefeest. — © Illias Teirlinck

De nieuwe Ballet Dommage speelt zich niet af in een theaterzaal, maar in een avondse salle de la jeunesse in hartje Brussel die je zo terug naar de jaren 70 katapulteert. Discolichten en vale slingers moeten de boel opvrolijken. “Het wordt superleuk”, beveelt Marjan De Schutter terwijl ze ons, in glitterrok en blonde poedelpruik, aan een plastic tafel neerpoot. Je hebt een donkerbruin vermoeden: dit wordt In de Gloria goes bananas.

En ja hoor, plots zijn we deel van de jaarlijkse reünie van de familie Fratssen en gaat de decibelmeter tegen het plafond. Elke aangewaaide figuur in dit rariteitenkabinet werkt op de lachspieren: van de depressieve tiener die eruitziet als het seutenbroertje van de Ramones (Victor Vermaerke) tot de oversentimentele tante met haar vochtige bommakusjes (Katrien Valckenaers) en het nichtje met de bloedende oorschelp die zo uit een voorstelling van Abattoir Fermé lijkt geplukt (Zita Windey). Ondanks hun wel zeer foute kostuums – die kapsels! – voel je je meteen weer aan de feestdis met kerst, inclusief gestoef om de mooiste “buitentuintafels”, een loop van foute moppen en gezaag om de parking.

Heerlijk hoe Ballet Dommage die herkenbare clichés stileert met een dikke laag absurdisme. Deze familie Flodder houdt er de meest bizarre tradities op na: van een interactieve dierenbingo tot cornflakes in een hondenbak als aperitiefhapje, van gekke dansjes tot wrede spelletjes (iets met een beer, schapen, en een sprinkhanenplaag). Ook qua taalspel is Fratssen weer een schoontje: ik-zinnen zijn uit den boze, hier spreekt men alleen in het afstandelijke “men”, aangevuld met allerlei visuele slapstick – perfect op maat van een tweetalig publiek.

Erg diep gaat Fratssen niet en het mist een angel, maar amusant is het des te meer. Marjan De Schutter is weer haar hilarische zelfde (iemand nog een biefstuk frats?), Maxim Storms komt van een andere planeet. Maar de twaalf punten gaan toch wel naar de ontroerende Valckenaers, die in haar spel en zang een breekbare melancholie binnenbrengt. “L’amour est là, malgré tout”, zegt ze terwijl de hele familie een hartje tekent in de lucht. Ook in kitsch zit waarheid.